

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 773. Hadriani Pap. Annus 2. Const. Copron. Imp. Annus 33.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

XXX. Quid id HADRIANI IN CHRISTIANOS.

Quod pertinet ad res Orientalis Ecclesie, Christiani populi degentes in Syria, subditi Regi Sarracorum Haddalla persecutionem passi sunt ea occasione, quod cum idem Rex Hierosolymam venisset religionis ergo, illic promulgavit edictum, quo iubebatur Christiani omnes atque Iudaei inscribi manibus, quod a ceteris dignosci pollent. Cuius rei causa factum est, ut complures Christianorum, cum tam ignominiam sustinere nullatenus vellent, ad Romanorum sese regiones transferrent, relicti bonis que inter Arabes possiderent. Ista hoc anno Theophanes.

IESU CHRISTI Annus 773.

HADRIANI PAP. CONST. COPRON. ANNO 2. IMP. ANNO 33.

LEGATIO PRIMA HADRIANI AD CAROLUM MAGNUM

I.

Quotiens incipit annus Redemptoris septingentesimus septuagesimus tertius, Indictione notatur undecima, quo laborans Hadrianus Papa infestatione Desiderij Regis Longobardorum, legationem misit ad Carolum Regem Francorum, de qua hac apud Anastasium Bibliothecarium leguntur: Dum in magna angustia & tribulatione Hadrianus Papa consisteret ob Desiderium scilicet Romanam Ecclesiam civitates inuadentem, necessitate compulsus direxit suos Missos marino itinere cum Apostolice littere ad excellentissimum Carolum a Deo protectum Regem Francorum, & Patricium Romanorum, deprecari eum excellentiam, ut sicut enim pater sancta memoria Pipini, & ipse succurset ac subueniret sancta Dei Ecclesie, & afflida Romanorum seu Exarchatus Ravennatium provincia, atque plenarius beati Petri scilicet & ablati civitates ab eodem Desiderio Rege exigeret, sed & ipse perfidus Longobardorum Rex Legationem misit ad eundem Carolum Regem, qui significaret se cuncta que ad Sedem Apostolicam pertinerent, reddidisset. Hec idcirco, ut eum detineret, ne cum exercitu influeret in Italiam. Sed quae interea in ipsam Romanam Ecclesiam idem Desiderius egerit, ab Anastasio sic accipit:

II.

Interea vero dum per nullam occasionem versatam potuisset idem malignus Desiderius persuadere antefatum sanctissimum Pontificem ad se desolendum, ut antefati Carolomanus Regis filius rogaret, & ipsum almissum Pontificem a caritate & dilectione sepi sati Caroli Magni Regis separare voluisset: tunc cum pertinacia & audacia excessus a suo palatio iam Aldegiso proprio filio & exercitu Longobardorum, destrictis sciam & vxorem eius & filios sepe dicti quendam Carolomanni, necnon & Autcharium, qui ad eum (ut dictum est) fugam arripuerant, huc Romanam properare nitentur sine conscientia antedicti Pontificis, dirigens suos Missos, scilicet praeuocatum Andream Reserendarium & alios duos cum suis Iudicibus, eum aduentum denuntiantes. Quibus Romanam peruenientibus, presentibus, Apostolicis obtinuit tale esse redditum responsum: Quod nisi (ut iam ille promissum) reddideris beato Petro civitates illas quas sub meo tempore abstulisti, & plenariam parti nostrae feceris iustitiam; nullo modo sit illi necesse satisfactionem suam: quia minime fieri potest, me prius cum illo presentari.

III.

Suspiciens verò idem Desiderius hoc responsum, nequaquam exinde rependat, sed versus Romanam carpebat iter. Cuius iam aduentum appropinquatum recognoscens sanctissimus ipse praecipuum Passer, aggregans vniuersum populum Volsinae & Campaniae & Ducatus Perusini, & aliquantos de civitatibus Pentapoleos, munivit hanc civitatem Romanam, dicens, parati erant, ut si ipse Rex adueniret, fortiter eum Dei auxilio, & beati Petri scilicet orationibus praedicti sanctissimi Praefati, iuvassent. Tunc Ecclesiam beatorum Petri & Pauli fecit exornare, hoc est ornamentis nudare eam sanctitas, & cuncta eorum ymilia & ornata in hanc civitatem Romanam introduci, clausi faciens omnes ianuas Ecclesiae beati Petri, & deintus ferris iuppone ac murum iussit, ut si ipse proterum Rex sine licentia & permissu Pontificis aduenisset, minime ad illam Ecclesiam facultatem introeundi.

baberet, nisi brachio, ad sua arma interueni, ipse confingeret ianuam. Dumque hac omnia disposuisset, extempore salis in solis exsternatam verbo, dixit eidem Desiderio Rege tres Episcopos, scilicet Eustratum Albanensem, Andream Praenestinum, & Theodosium Thurinensem civitates, protefens eum in eodem solis igne execrationem verbo, & aduocans per omnia diuina mysteria, in nullo modo fines Romanorum sine eum abstulissent, quia deus conueniunt praesumeret, neque ipse, neque quilibet Longobardorum, sed nec Autcharium Franci. Suscepit itaque eadem solis ignem verbo per antefatos Episcopos ipse Longobardorum Rex, illam cum magna reuerentia a civitate Viterbiensi usque ad praesentem reuersus est.

Vidit, Lector, grande miraculum, ut potentia communicationis vis continere furem Regem, cuius atque suorum impetum coercere, torrentemque riuum dantem obice opposito retrorsum converteret. Ista etiam apud impios & inuitos de excommunicationis sententia timor, quae a Petri cathedra, velut Deitarum instar fulminis, immitti solet magno tonitru.

Hic recitant alij quoddam edictum iussit Desiderio Regis de nomine Viterbiensis ciuitatis & alij, quae cum nullatenus nobis probentur, liberet omittere: nihil enim habet, quae non constet, nec constare possunt. Quae autem interea per Legatos in Gallias & Foederatissimos ad Carolum Magnum facta sine, dicantur, Errorem ubi idem Carolus in illos de excommunicationis sententia induit: non statim de inferendo bellum Desiderio Regi consilium iniit, sed de legatione ad eum mittenda, cognoscere, si quae debuit Apostolice Sedi (ut per Legatos suos significauerat) reddidisset. Sed quod per legationem Carolus egerit, Anastasium ita tradit, quod inquit commoverunt, peruenierunt scilicet ad Sedem Apostolicam Missi sepi dicti Caroli excellentissimi Regis Francorum & Patricij Romanorum, id est, Gregorius Iohannem Desiderij, Gelfardum regiosum abbas & Consiliarium, sic abbas dicitur ipsum Regem, impurantes si praesentem Longobardorum Rex Italiae civitates, & omnes iustitias beati Petri reddidisset, sed factum Franciam dergens, asserat se omnia reddidisset, & praesentem praesentia, nihil ab eo rediditum fuisse.

Quibus referens idem praecipuum Pontifici cuncta quae praesentem, eos in Franciam abfuit reuocandos, dirigens cum suis Missos ad praesentem excellentissimum Francorum Regem cum Apostolice admonitionem filibus, aduocans eum, ut si quae beato Petro cum suo genitore sancta memoria Pipini Regis pollicitum est, adimpleret, & redemptorem sancti Dei scilicet persisteret, sed vnae facta quae ablati sunt a perfido Longobardorum Rege iam civitates, quam reliquas iustitias, sine certamine reddere beato Petro principi Apostolorum iussit.

Ipsi itaque Francorum Missi operantes cum Apostolica Sede Missi declinaverunt ad praesentem Desiderium, qui constanter eum deprecantes alibortati sunt, statim in longobardum ceptum extitit, ut antefati quos abhorret civitates praesentem beato Petro redderet, & iustitias parti Romanorum suarum, quae minime quicquam eorum apud eum dicitur reddidit, sed minime quae quam reddidit. Accipere itaque ipse Longobardus, reversus sunt ipsi antefati Missi, qui solliciti causa referent, de malo pro praesentem praesentem Regi Desiderio amantissimum antefato excellentissimo & Deoprotecto Carolo Magno Regi consilium idem misissimum & reuera Christianissimum Carolum Francorum Rex dixit eidem Desiderio suo Missi, id est, deprecans, ut easdem quas abhorret, redderet civitates & plenariam parti Romanorum suarum iustitias praesentem in quo argenti, quae non decem milia auri solidorum quam carum ante argenti. Sed neque praesentem neque carum iustitias praesentem cor scilicet valuit. Nihil enim obtinuit, nisi si Francorum, ad praesentem suum Christianissimum Regem Francorum vniuersum Regem sui Francorum exercitum multitudine, atque ad occupandas Classis aliquas ex suis exercitibus dirigere, ipse quoque cum plurimo ferris iuppone ac murum iussit, ut si ipse proterum Rex sine licentia & permissu Pontificis in sinibus Francorum cum sui exercitibus recessit. Iam vero illud Desiderius & vniuersa exercitum Longobardorum multitudine

XXX. Quid id HADRIANI IN CHRISTIANOS.

IESU CHRISTI Annus 773.

HADRIANI PAP. CONST. COPRON. ANNO 2. IMP. ANNO 33.

I.

Quotiens incipit annus Redemptoris septingentesimus septuagesimus tertius, Indictione notatur undecima, quo laborans Hadrianus Papa infestatione Desiderij Regis Longobardorum, legationem misit ad Carolum Regem Francorum, de qua hac apud Anastasium Bibliothecarium leguntur: Dum in magna angustia & tribulatione Hadrianus Papa consisteret ob Desiderium scilicet Romanam Ecclesiam civitates inuadentem, necessitate compulsus direxit suos Missos marino itinere cum Apostolice littere ad excellentissimum Carolum a Deo protectum Regem Francorum, & Patricium Romanorum, deprecari eum excellentiam, ut sicut enim pater sancta memoria Pipini, & ipse succurset ac subueniret sancta Dei Ecclesie, & afflida Romanorum seu Exarchatus Ravennatium provincia, atque plenarius beati Petri scilicet & ablati civitates ab eodem Desiderio Rege exigeret, sed & ipse perfidus Longobardorum Rex Legationem misit ad eundem Carolum Regem, qui significaret se cuncta que ad Sedem Apostolicam pertinerent, reddidisset. Hec idcirco, ut eum detineret, ne cum exercitu influeret in Italiam. Sed quae interea in ipsam Romanam Ecclesiam idem Desiderius egerit, ab Anastasio sic accipit:

II.

Interea vero dum per nullam occasionem versatam potuisset idem malignus Desiderius persuadere antefatum sanctissimum Pontificem ad se desolendum, ut antefati Carolomanus Regis filius rogaret, & ipsum almissum Pontificem a caritate & dilectione sepi sati Caroli Magni Regis separare voluisset: tunc cum pertinacia & audacia excessus a suo palatio iam Aldegiso proprio filio & exercitu Longobardorum, destrictis sciam & vxorem eius & filios sepe dicti quendam Carolomanni, necnon & Autcharium, qui ad eum (ut dictum est) fugam arripuerant, huc Romanam properare nitentur sine conscientia antedicti Pontificis, dirigens suos Missos, scilicet praeuocatum Andream Reserendarium & alios duos cum suis Iudicibus, eum aduentum denuntiantes. Quibus Romanam peruenientibus, presentibus, Apostolicis obtinuit tale esse redditum responsum: Quod nisi (ut iam ille promissum) reddideris beato Petro civitates illas quas sub meo tempore abstulisti, & plenariam parti nostrae feceris iustitiam; nullo modo sit illi necesse satisfactionem suam: quia minime fieri potest, me prius cum illo presentari.

III.

Suspiciens verò idem Desiderius hoc responsum, nequaquam exinde rependat, sed versus Romanam carpebat iter. Cuius iam aduentum appropinquatum recognoscens sanctissimus ipse praecipuum Passer, aggregans vniuersum populum Volsinae & Campaniae & Ducatus Perusini, & aliquantos de civitatibus Pentapoleos, munivit hanc civitatem Romanam, dicens, parati erant, ut si ipse Rex adueniret, fortiter eum Dei auxilio, & beati Petri scilicet orationibus praedicti sanctissimi Praefati, iuvassent. Tunc Ecclesiam beatorum Petri & Pauli fecit exornare, hoc est ornamentis nudare eam sanctitas, & cuncta eorum ymilia & ornata in hanc civitatem Romanam introduci, clausi faciens omnes ianuas Ecclesiae beati Petri, & deintus ferris iuppone ac murum iussit, ut si ipse proterum Rex sine licentia & permissu Pontificis aduenisset, minime ad illam Ecclesiam facultatem introeundi.

